

F. t. l. om handelsagenter og handelsrejsende

ny i forhold til kommissionslovens regler. Bestemmelsen vedrører forskrifter, der ikke findes i kontrakten, og som altså er efterfølgende i forhold til den indgåede aftale. Ved bedømmelsen af, om forskrifterne er rimelige, må der bl.a. lægges vægt på aftalen, de aktuelle samarbejdsforhold, samt kutymen og sædvanen inden for branchen.

Efter *stk. 3* kan bestemmelserne i § 4 ikke fraviges ved aftale. Dette er en følge af bestemmelsen i direktivets artikel 5.

Til § 5

Bestemmelsen, der er ny i forhold til kommissionsloven, fastsætter agenturgiverens loyalitetspligt over for agenten.

Stk. 1, der modsvarer forslaget § 4, *stk. 1*, fastslår en almindelig loyalitetspligt for agenturgiveren. Ligesom i § 4, *stk. 1*, beror den nærmere fastlæggelse af pligtens indhold på den indgåede aftale, eventuelle sædvaner og de konkrete omstændigheder i øvrigt.

Stk. 2 angiver eksempler på pligter, der påhviler agenturgiveren i forhold til handelsagenten. Opregningen af pligter er ikke udtømmende.

Efter *stk. 2, nr. 1*, skal agenturgiver stille nødvendigt materiale til rådighed for agenten. Der kan f.eks. være tale om vareprøver, produktbeskrivelser og prislister. Det må forudsættes, at materialet stilles til rådighed i god tid, og der kan normalt ikke kræves betaling for det udlånte. Materialet skal tilbageleveres efter brugen, jf. dog bemærkningerne til lovforslaget § 7.

Efter *stk. 2, nr. 2*, skal agenturgiveren skaffe agenten de oplysninger, der er nødvendige for hvervets gennemførelse. Der er altså tale om en egentlig underretningspligt, som også kan omfatte oplysninger, som agenturgiveren ikke allerede er i besiddelse af. Der henvises til det i betænkningen s. 53-54 anførte om omfanget af agenturgiverens oplysningspligt.

Efter *stk. 2, nr. 3*, skal agenturgiveren underrette agenten om accept af eller afslag på tilbud, som denne har indsendt, og om manglende gennemførelse af en aftale, som agenten har formidlet. Disse oplysninger kan være af betydning for handelsagenten ved udførelsen af senere opgaver for agenturgiveren.

Oplysningerne skal meddeles inden for en rimelig frist. Bedømmelsen af, hvad der er en rimelig frist, må i høj grad bero på de konkrete omstændigheder. Underretning kan f.eks. ske ved kopi af faktura eller ordrebekræftelse.

Efter *stk. 3* skal agenturgiveren inden for en rimelig frist underrette agenten, hvis han kan forudse, at agenturforretningerne bliver af væsentlig mindre omfang, end handelsagenten normalt kunne have forventet. Der kan f.eks. være tale om, at agenturgiveren

forventer nedsat efterspørgsel eller reducerede leveringsmuligheder.

I overensstemmelse med direktivets artikel 5 er det i *stk. 4* bestemt, at bestemmelserne i *stk. 1-3* ikke kan fraviges ved aftale.

Til § 6

Efter den foreslåede bestemmelse har såvel agenten som agenturgiveren ret til erstatning for skade, der er forårsaget af, at den anden part har forsømt sine pligter.

Bestemmelsen omfatter både erstatningskrav, der opstår under aftalens løbetid, og krav, der opstår i forbindelse med ophør af aftalen.

Herved adskiller lovforslaget sig fra de gældende regler i kommissionsloven, hvor der dels er en regel i § 67, *stk. 1*, om handelsagentens erstatningsansvar ved pligtforsømmelse (men ikke en tilsvarende regel om ansvar for agenturgiveren), og dels regler om ansvar for begge parter ved opsigelse i utide.

Direktivet indeholder ikke bestemmelser om handelsagentens og agenturgiverens erstatningsansvar i tilfælde af pligtforsømmelse.

Den part, der forsømmer sine pligter, ifalder efter *stk. 1* ansvar. Der tænkes her på de pligter, der påhviler parterne efter §§ 4-5 eller ifølge aftalen. Tilside sættelse af pligter kan endvidere foreligge, hvis en part bringer agenturaftalen til ophør, uden at dette er hjemlet i loven eller aftalen. Også efter aftalens ophør kan der påhvile parterne pligter, f.eks. til hemmeligholdelse af forretningshemmeligheder m.v.

Erstatningsansvaret er efter forslaget bl.a. betinget af, at forsømmelsen kan tilregnes den pågældende som forsætlig eller uagtsom, ligesom der kan være tale om ansvar for ansattes og i et vist omfang selvstændige medhjælperes forsømmelser, jf. herved nærmere betænkningen s. 57. Om de tilfælde, hvor der kan blive tale om erstatning, henvises til betænkningen s. 57-59.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* er det en betingelse, at den, der vil kræve erstatning, giver meddelelse herom til den anden part uden ugrundet ophold efter, at den pågældende har eller burde have fået kendskab til forsømmelsen og skaden. En tilsvarende regel om (agenturgiverens) reklamationspligt findes i kommissionslovens § 67, *stk. 2*.

Reglen modificeres noget i den foreslåede *stk. 3*, hvorefter *stk. 2* ikke gælder, hvis den anden part har handlet i strid med almindelig hæderlighed eller groft uagtsomt. Ved vurderingen af, om der er handlet i strid med »almindelig hæderlighed«, anvendes samme målestok som i aftalelovens § 33. Udtrykket